

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Oare nu are olarul putere asupra lutului?

La minte, la mintea trează mulți apelează și încă cei mulți din aceia, cari câte odată o ameteșc cu beuturi spirtoase, dară nici nu gândesc, nici nu fac după mintea trează.

Inse creștinul în adevăr credincios trebuie să fie cuminte, trebuie să gândească și să lucreze cuminte. Când cineva să predă aceluia, pre care l-a trimis Dumnezeu în lume ca mântuitor, sau când cineva primește de mântuitorul său pre Iisus Christos, atunci nu numai inima aceluia om, ei și mintea i-o curățește. Pentru aceea sunt oamenii necredincioși, pentru că mintea lor e spurcată cu lucruri necurate. Pentru negura cea vîrîată acolo nu pot vedea limpede și pentru mândria ce pătrunde mintea aceea, ce întrece închipuirea, nu sunt în stare a o înțelege și așa asvârlesc împotriva ei.

Dară omul creștin cu mintea umilită vede curat și față de cuprinderea lucrurilor dumnezeiești e cu binefacere. El vede între altele și minunata, frumoasa sa

organizațiune. Dară știe, că organismul său trupesc lucrează, crește și scade, fără ca aceea să atârne de

voia sa. Corpul său s'a zidit dintr'o formă de tot mică fără de voința și colaborarea sa. Știe, că nici cu un

deget nu-și poate din voința sa crește înălțimea corpului său nici a scihmba culoarea părului său. Minte și inima sa lucrează, a lui sunt amândouă, dară nu el și le-a câștigat, ci i-s'au dat în dar și odată vor fi amândouă luate dela el; așadară rămâne fără de ele și nu atârnă dela voința sa, ca să iee ceva din nou sus, ci i-se va da sau nu i-se va da.

Și astfel pândind cu minte, e desul de umilit la aceea, ca să se asamene cu tina, adecă cu lutul pre care îl ia măiestrul în mână și formează din el după placul său vas de onoare sau de neonoare.

Măiestrul său cel mare e puternicul Dumnezeu creator, care cu cuvântul său: cu Iisus Chritos îl formează ca ceva și vine timpul, când se va vedea pre sine în stare desevărsită, spre care pre el la format marele și înțeleptul său măiestru.

Sau spre onoare sau spre neonoare. (Epistola lui Pavel către Romani cap. 9, 20—21 vers.)

Omul cuminte o poate lua în samă, că spre ce e el gătit. Prin glasul evangheliei să chiamă sufletele spre onoare. Cuvântul lui Dumnezeu provoacă pre oameni, ca să vină afară din stricăciunea, de pe calea lumii păcătoasă pe calea dreptăței, „Pocăiți-vă,” sună cuvântul strigător, întoarceți-vă cu inima către Dumnezeu, înouăți-vă, veniți la mântuitorul și și păstorul sufletului vostru.

Iar când omul primește în sine cuvântul strigător, ca să se întoarcă și să se predee Mântuitorului său, atunci el ca lutul să pune în mâna Măiestrului mare, care formează din el vas ceresc spre onoare și mărire. Așa îl formează, ca să fie tot mai asemenea lui. După cum o spune și sfânta Scriptură:

„Vor fi ca ingerii în ceruri.” (Evang. Marcu cap. 12, 15.)

„Și dreptii vor străluci, ca stelele pe bolta cerului.” (Profetul Daniil 12, 3.)

Mai departe: „Dară știm, că când se va arăta, vom fi asemenea lui.” (I. Epist. alui Ioan 3, 2.)

„Și precum am purtat chipul celui pământesc, vom purta și chipul celui ceresc.” (I. epist. către Corint. 15, 49.)

Acum formează măiestrul vasele sale spre mărire și omul cuminte o și vede, că cum îi pregătește pre ai săi, cum îi face blânzi, umiliți, îndelungrăbdători, iubitori de pace, îndurători, miloși, credincioși, exercitatorii iubirei. Acum deja să arată frumseța sufletească la unii și unii încep aici pe pământ deja a străluci de strălucirea cerului.

Nu pioșii să formează pre sine, ci măiestrul îi formează, dela ei numai aceea atârnă, ca să se predee ca lutul măiestrului și să nu voiască a aluneca din mâinile lui.

Dacă sufletul nu să supune la formarea din nou, atunci devine așa, ca tina stricată sub formare; măiestrul o lapadă de pe roată.

Cei necredincioși și nesupuși încă să pregătesc, dară spre desonoare, rușine și dispreț.

Ei nu pot spune, că nu avem ce face, că cuvântul evangheliei și lor le sună și dacă s'ar preda cu pocăință măiestrului, și pre ei i-ar face spre onoare.

Să înțelegem dară așa lucrurile, după cum sunt. Nu din voia noastră proprie ne-am născut, nu după placul nostru am crescut, nu noi hotărîm cîșul morții noastre, și nu putem schimba cursul timpurilor. Ani vin, ani să duc: trecutul nu să poate aduce napoi, prezentul nu-l putem opri și viitorul nu-l putem încunjura. Anul nou devine iarăși an vechiu și din grămada celor întâmplare în el nimene nu poate lua.

Să ne silim dară la aceea, ca anii nostri să fie plini cu fructele binefacerii și să ne ducă mai aproape de scopul nostru glorios.

Să înțelegem tot mai bine, că toată tăria și puterea vine dela Dumnezeu, care-i neschimbabil. El e isvorul iubirei, bunătăței și înțelepciunei. El e adevărul și toate așa sunt bune, frumoase și potrivite, cum el le rânduieste și îndeplinește.

O rugăciune împorivitoare.

Intr'o parte din Saxonia locuia la începutul acestui secol un proprietar de pământ, acărui căsătorie după mai lungă vreme de așteptat fu binecuvântată cu un singur fiu. Copilul înflori cât mai drăguleț, a fost prin forma pe din afară și daruri mult făgăduitoare disitins și un obiect a uimirei în comun plăcută. Părinții să sâmtîră prea fericiți în posesiunea lui, și atârnavu cu inima de acest copil. Atunci ajunse el dintr'odată într'un morb de moarte, și sfârșitul lui să apropia, pe lângă toată osteneala medicală, cu pași repezi. Infricoșată a fost spaima tatălui, căruia cu unicul său iubit cele mai dulci speranțe a vieței sale amenințau a se stinge, și el nu voia să se supună acestei despărțire după cum să vedea hotărîtă. Adunându-și toată credința să în puterea cea ce toate le poate alui Christos, merse el la altarul casei, să aruncă pe genunchi și aduse Mântuitorului înainte toate cuvintele scripturale referitoare la puterea sa dumnezeiască în rugăciune lungă și furtunoasă: „*Eu nu-ți pot,*“ plânse el, „lăsa acest copil! Oare răpi-vei tu, păstorule mare, care are milioane de miei, unica mea oiță dela mine, ca acela om bogat, care a despoiat pre cel sărac? Oare să-ți pară ție rău de darul tău? Oare pentru ce mi l-ai dăruit? Cumva ca cu atât mai dureros să mă întristezi și ca să valorizezi eu atât mai aspru față de mine neputinciosul? Oare nu am eu făgăduința ta, că tu vei face ce noi cerem în numele tău? Oare înzădar stă cuvântul: „Nu te voi lăsa, de nu mă vei binecuvânta!“ în Scriptură? Nu, tu trebuie să-mi lași mie copilul, pe cât de adevărat tu șezi la dreapta puterei, pe cât de adevărat ești tu un Mântuitor atoputernic! — În acest cuget neînduplicat firese străbătu el tot mai mult spre puterea Răscumpărătorului regesc și în urmă îi afirmă: „Eu nu merg din acest loc, până nu mă vei fi ascultat!“ — Acuma îi fu lui dintr'odată,

ca și când ar vorbi către el un glas înalt, lăuntric: „Dapoi da, dacă tu nici de cum *nu vrei* altcum, atunci să-ți aibi pre fiul tău!“ — O siguranță, că copilul va fi ținut, străbătu îndată inima sa, dară de tot fără de nici o bucurie. Cu sâmtăminte nespus amestecate, în lăuntru său mișcat de un fulger, merse el jos în odaia bolnavului și mărturisii celor ce stăteau împrejur: copilul nu moare! dară fără de nici o bucurie, că el își era știut, că a făcut o apucătură arbitrară în voia și hotărîrea cea sângur negreșită a arhierelui vecinic. Copilul nici nu muri în fapt spre uimirea medicilor, ei să cufundă, după îndreptare pe scurt părută, într'o boală lungă, din care după cure lungi, scumpe numai cu greu și slab să reculese, și când deveni el după luptă grea abia sănătos, — iacă atunci să găsi, că el în acele fierbințeli mari nu numai figura sa înfloritoare, ci în mare parte și darurile sale plăcute spirituale și sentimentele le pierdu. El rămase la părinți ca un fiu deși nu neascultător, dară nici iubitor, care cu cugetul închis, uscat, mergea calea sa, așa că nu-l puteau ocări, dară nici nu să puteau bucura de el. Tata nu căpăta dela fiul său nici o mulțămită pentru iubirea sa odinioară atât de fierbinte și luptătoare pentru el; cu suspin lin îl petrecea el în casa sa proprie ca pre un om, care cu sentimentul său mai de grabă era ori unde, ca acasă la părinții săi, — și când el istorisi aceasta întâmplare unui prieten, merse fiul tocmai pe sub fereastră în curte. Atunci arată tata cu durere jos, și zise, „Uite, iubite frate, acolo merge iubitul meu fiu, pre care eu mi l-am strigat afară în încăpăținarea mea dela Mântuitorul!“

„Onorează pre tatăl tău și pre mama ta, ca să trăiești mult și bine pre pământ.“ II. Moisi 20, 12.

Deplină milă.

Bunyan înfățișa odinioară puterea milei, care fu oferită păcătoșilor în Ierusalim, ucizătorilor lui Christos, cum urmează: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să se boteze în numele lui Iisus Christos spre iertarea păcatelor, și veți primi darul sfântului Spirit.“ (Fapt. 2, 38.)

„Dară eu am fost unul din aceia, cari au urzit conjurarea contra vieții lui. Pot eu să mă mântuiesc prin el?“ „Fiecare!“ „Dară eu am fost unul din aceia martori mincinoși contra lui. Este milă pe sama mea?“ „Pentru fiecare!“

„Dară eu am fost unul, care a strigat: „restignește-l, restignește-l!“ și care a dorit, ca mai bine lui Barraba, ucigașului, să i-se dea viața ca lui. Ce va fi din mine? Ce gândești?“ „Eu predic pocăința și iertarea păcatelor la fiecare din voi.“

„Dară eu am fost unul din aceia, cari i-au scuipat în față, când a stat înaintea pârișilor săi; încă eu apartinui acelora, cari l-au batjocurit, când el în groaza morței atârna pe cruce sângărând. Este loc și pentru mine?“ „Pentru fiecare.“

„Dară eu am fost unul dintr'aceia, cari în groaza sa de moarte ziseră: Dați-i fiere cu oțet să bea! Oare nu trebuie să aștept și eu tot aceea, când mă ajung dureri și groaze sufletești?“ „Pocăiește-te pentru aceasta răutate a ta, și aici este iertare de păcate pentru fiecare.“

„Dară eu l-am batjocurit; eu l-am desprețuit; eu l-am urit; eu m'am bucurat de aceea, că alții îl batjocureau. E cu putință, este încă speranță pentru mine?“ „Da, pentru fiecare!“

Oh, ce prețios sună cuvântul „fiecăre!“ Ce elocvent a fost Petru, și Christos prin predica lui Petru, a apuca pre acești ucigași prin cuvântul evangheliei, ca să devină monumente ale milei lui Dumnezeu!

O întrebare importantă.

De câte ori auzim noi întrebarea: „Oare ce ajunge?“ Noi nu voim să o punem odată înaintea unui lucru, ci a o lua de tot personal. Ce ajungi tu, spre pildă ce privesc banii tăi? Ce faci tu cu ei? Folosești-i pentru tine sângur sau îi privești ca un amanet dela Dumnezeu?

Ce ajungi tu (ce valoare ai) în privința cunoștinței tale? Ce înșămnează cunoștința ta și știința ta pentru comunitatea ta sau pentru reuniunea ta?

Care poate fi valoarea inimei tale? Arăți-te tu familiei tale, vecinilor tăi, prietinelor și soților chiemării tale vrednic de iubit, vrednic de respect și exemplar?

Ce valoare ai tu în chiemarea ta? Puni tu toată siguranța și toată fidelitatea datorinței tale, ca să te faci nelipsit?

Doară nu ți-ai pus tu încă aceste întrebări, dară ar fi bine, dacă tu astăzi ți le-ai răspunde cu conștiințioșie.

Abonați foaia „RAZELE AUREORI!“

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aureori.“

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 2.20 fl. de exemplar. Dela 3-10 exemplare 2 cor. de exemplar.
11-50 1.80 50-100 1.60 fl.

În streinătate se socotește diferența speșelor trimeterelor.

Kiadja és nyomta a Magyarországi Baptista Könyvnyomdája, Budapest, VII., Hársfa-utca 33.